

sygn. akt VII U 869/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

13 maja 2022 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Kosicka

po rozpoznaniu 13 maja 2022 r. na posiedzeniu niejawnym w Warszawie

odwołania P. L. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W.

z 26 kwietnia 2021 r., znak (...) - (...), nr (...)

z udziałem H. F.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 869/21

UZASADNIENIE

P. L. (1) 31 maja 2021 r. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z 26 kwietnia 2021 r. w sprawie ustalenia, że nie ona podlega obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu, wypadkowemu od 1 listopada 2020 r. do 30 kwietnia 2021 r. Ubezpieczona zarzuciła skarżonej decyzji naruszenie art. 6 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 ust. 1 ustawy systemowej poprzez uznanie, że odwołująca nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu, wypadkowemu będąc osobą fizyczną i pracownikiem wykonującym pracę na rzecz H. F., która opłacała wszelkie składki oraz naruszenie art. 58 k.c. poprzez błędne uznanie, że zawarta pomiędzy stronami umowa o pracę została zawarta w celu obejścia prawa, podczas gdy została zawarta w celu wykonywania pracy. Odwołująca wniosła o zmianę skarżonej decyzji poprzez stwierdzenie, że podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu, wypadkowemu od 1 listopada 2020 r. do 30 kwietnia 2021 r., ewentualnie o uchylenie decyzji i przekazanie sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania, a ponadto o zasądzenie od ZUS na rzecz odwołującej kosztów postępowania wg norm przepisanych. W uzasadnieniu odwołania P. L. (1) podniosła, że ZUS nie dysponuje dowodem na to, że jej zatrudnienie nie powstało. Wskazała, że została zatrudniona, ponieważ odpowiedziała na ogłoszenie znajdujące się na tablicy ogłoszeń na przystanku autobusowym w N.. Umowa o pracę została zawarta na okres 6 miesięcy, gdyż był to sztywny warunek pracodawcy, jednak jego przyczyny były odwołującej nieznane. Ustalone wynagrodzenie zostało wynegocjowane przez P. L. (1), która początkowo zaproponowała wyższą kwotę. Do obowiązków odwołującej należało wprowadzanie faktur, sprawdzanie ich poprawności, układanie według wzoru, jednak nie dysponuje materialnymi dowodami wykonywania pracy, ponieważ w czasie pracy miała do czynienia z wrażliwymi danymi kontrahentów H. F. i obowiązuje ją tajemnica. Ubezpieczona wskazała, że nie wie, dlaczego płatnik nie zatrudniła osoby na zastępstwo podczas jej nieobecności, podniosła również, że nie miała wpływu na okresy swojej niezdolności do pracy, które wynikały z silnych migrenowych bólów głowy (odwołanie k. 3-6 a.s.).

W sporządzonej 23 czerwca 2021 r. odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Zakład wskazał, że na podstawie art. 68 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej dokonał sprawdzenia czy w świetle art. 83 k.c. i art. 58 k.c. umowa zawarta między P. L. (1) a H. F. jest ważna lub czy została zawarta dla pozoru bądź w celu obejścia prawa. Jednocześnie ZUS przywołał treść art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne, a zatem ciężar udowodnienia podlegania ubezpieczeniom społecznym spoczywał na odwołującej. Zdaniem ZUS, P. L. (1) zaprzeczając twierdzeniom organu rentowego, przedstawionym w skarżonej decyzji, powinna była wskazać na okoliczności i fakty, znajdujące się w materiale dowodowym, z których można byłoby wyprowadzić wnioski twierdzenia zgodne z prezentowanym przez nią stanowiskiem, czego odwołująca nie uczyniła, zarzucając Zakładowi przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego w taki sposób, że nie odszukano dowodów potwierdzających prezentowaną przez nią wersję. Zdaniem organu rentowego, przedstawienie przez strony wyłącznie dokumentów kadrowo-płacowych wskazuje na uświadczenie instrumentalnego wykorzystania instytucji prawa ubezpieczeń społecznych poprzez uzyskanie świadczeń nieproporcjonalnych do wkładu w system ubezpieczeń społecznych, co należy uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, tj. zasadą lojalności i uczciwości wobec innych uczestników systemu ubezpieczeń społecznych, co dało podstawę do uznania umowy o pracę za nieważną na podstawie art. 58 § 2 i 3 k.c. (odpowiedź na odwołanie k. 9-10 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

H. F. prowadzi działalność gospodarczą od 6 grudnia 2017 r. Zajmuje się usługami księgowymi dla księgowości uproszczonej (księga przychodów i rozchodów). Zatrudnia w wymiarze 1/8 etatu pracownika – córkę K. F., z wynagrodzeniem w wysokości 325 zł brutto. W 2020 r. płatnik składek uzyskiwała następujący przychód: w okresie od lipca do września – 6620 zł, w październiku – 6650 zł, a od listopada 2020 r. do kwietnia 2021 r. – 6700 zł. Dochód zainteresowanej wyniósł: w lipcu 2020 r. – 4685,55 zł, w sierpniu 2020 r. – 1453,72 zł, we wrześniu 2020 r. – 4487,94 zł, w październiku 2020 r. – 2959,68 zł, w listopadzie 2020 r. – strata 1403,59 zł, w grudniu 2020 r. – strata 692,88 zł, w styczniu 2021 r. – 1275,96 zł, w lutym 2021 r. – 3159,24 zł, w marcu 2021 r. – 3474,46 zł, w kwietniu 2021 r. – 2972,25 zł (wyjaśnienia płatnika składek, księga przychodów i rozchodów – nienumerowane akta ZUS, zestawienie przychodów i rozchodów k. 88 a.s.).

31 października 2020 r. P. L. (1) i H. F. zawarły umowę o pracę, wg której odwołująca została zatrudniona u płatnika składek na stanowisku pracownika administracyjno-biurowego, na czas określony od 1 listopada 2020 r. do 30 kwietnia 2021 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, z wynagrodzeniem w wysokości 5500 zł brutto miesięcznie. Ustalono, że do obowiązków pracownika będzie należało: sprawdzenie dokumentów pod względem formalno-rachunkowym, ułożenie chronologicznie dokumentów, wprowadzenie dokumentów do programu księgowego, wydrukowanie rejestrów VAT i księgi, punktowanie z rejestrami i księgą, wpięcie do segregatorów, sprawdzenie czy zostały zastosowane oznaczenia zgodne z nowymi JPK-VAT. Strony podpisały ponadto kartę szkolenia wstępnego w dziedzinie BHP, z którego wynika, że H. F. przeprowadziła instruktaż ogólny pracownika, jednak brak adnotacji o przeprowadzeniu instruktażu stanowiskowego i dopuszczeniu do pracy (umowa o pracę, zakres obowiązków, karta szkolenia wstępnego w dziedzinie BHP – nienumerowane akta ZUS).

H. F. w terminie zgłosiła P. L. (1) do ubezpieczeń społecznych z tytułu zawartej umowy o pracę. Odwołująca przed zawarciem umowy o pracę z H. F. nie była zatrudniona i nie posiadała tytułu do ubezpieczeń społecznych (bezsporne, a nadto formularz ZUS-ZUA i deklaracje rozliczeniowe – nienumerowane akta ZUS).

Odwołująca nie podpisywała listy obecności, jednak podpisywała się na liście płac (listy płac – nienumerowane akta ZUS).

P. L. (1) była niezdolna do pracy w okresach od 3 grudnia 2020 r. do 10 stycznia 2021 r., od 14 stycznia do 5 lutego 2021 r., od 1 do 10 marca 2021 r., od 17 do 22 marca 2021 r., od 19 do 23 kwietnia 2021 r. i wniosła o wypłatę zasiłku chorobowego, zaś w okresie od 29 marca do 11 kwietnia 2021 r. wniosła o wypłatę zasiłku opiekuńczego (bezsporne).

H. F. nie ma zaległości w opłacaniu podatków ani składek ZUS (bezsporne).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. pismami z 26 lutego 2021 r. zawiadomił H. F. i P. L. (1) o wszczęciu z urzędu postępowania wyjaśniającego w sprawie stwierdzenia obowiązku ubezpieczeń społecznych P. L. (1) z tytułu zatrudnienia na umowę o pracę u H. F.. Płatnik składek złożyła wyjaśnienia oraz dokumentację kadrowo-płacową, zaś P. L. (1) nie zajęła stanowiska w sprawie. Organ rentowy 26 kwietnia 2021 r. wydał decyzję nr (...), w której stwierdził, że P. L. (1) jako pracownik u płatnika składek H. F. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od 11 listopada 2020 r. W uzasadnieniu decyzji Zakład wskazał, że zwrócono szczególną uwagę na następujące fakty: stanowisko pracy nie istniało wcześniej u płatnika składek, zostało utworzone dla P. L. (1); płatnik składek przedstawił tylko dokumenty płacowe, natomiast nie przedłożył żadnych dowodów, że praca była faktycznie świadczona; płatnik nie zatrudnił osoby na zastępstwo pomimo nieobecności P. L. (1) przez kilka miesięcy; P. L. (1) została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych od 1 listopada 2020 r., a już od 3 grudnia 2020 r. zgłosiła niezdolność do pracy i z krótkimi przerwami jest niezdolna do 23 kwietnia 2021 r.; obowiązki przed i w trakcie choroby odwołującej wykonuje płatnik składek; zatrudniony od 2019 r. na 1/8 etatu pracownik ma wykazane podstawy wymiaru składek proporcjonalne wg minimalnego wynagrodzenia; zaliczki PIT-4 do Urzędu Skarbowego za okres stycznia i lutego 2021 r. są opisane jako 20R (data wykonania 1.02.2021 r.), 21M01 (data wykonania 11.03.2021 r.) i 21M02 (oczekuje na realizację); dochody wykazane w księdze przychodów nie wskazują, aby płatnika było stać na wypłacenie wynagrodzenia w wysokości 5500 zł; ubezpieczona nie złożyła wyjaśnień. Zdaniem ZUS, powyższe okoliczności świadczą o tym, że umowa o pracę była zawarta przez strony w celu obejścia prawa – miała na celu uzyskanie przez ubezpieczoną ochrony ubezpieczeniowej, w tym zasiłku chorobowego. Przedstawione przez płatnika dowody na świadczenie pracy w postaci dokumentacji kadrowo-płacowej należy traktować jako środek stworzony dla uwiarygodnienia pracy P. L. (1), a nie faktyczny dowód świadczenia pracy, w ocenie ZUS strony zawierając umowę miały świadomość, że nie będzie ich łączył stosunek pracy (pisma z 26.02.2021 r., decyzja nr (...) – nienumerowane akta ZUS)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie wymienionych wyżej dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach postępowania oraz w aktach organu rentowego. Dowodów z dokumentów żadna ze stron nie kwestionowała, a sąd z urzędu nie znalazł podstaw do tego, aby odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd uznał za niewiarygodne zeznania świadka P. L. (2), co do okoliczności związanych z wykonywaniem pracy przez odwołującą na rzecz płatnika składek. Wiarygodność świadka została podważona zeznaniami odwołującej – P. L. (2) zeznał bowiem, że nie znał H. F. przed nawiązaniem przez jego żonę stosunku pracy z zainteresowaną, podczas gdy P. L. (1) przyznała, że płatnik w ramach swojej działalności gospodarczej prowadziła księgowość działalności świadka. Ponadto, nie zasługiwały na wiarę również zeznania świadka w zakresie godzin świadczenia pracy przez odwołującą – P. L. (2) zeznał bowiem, że przywoził żonę do pracy na godzinę 9:00 lub 10:00, a także, że odwołująca pracowała do wieczora – najczęściej wracała do domu niedługo przed 21:00, a sporadycznie ok. 17:00, podczas gdy pracodawca w wyjaśnieniach przesłanych do ZUS oraz P. L. (1) w odwołaniu i w zeznaniach twierdziły, że odwołująca pracowała od 8:00 do 16:00. Sąd ponadto nie dał wiary zeznaniom świadka w odniesieniu do opisywanych przez niego czynności służbowych, jakie u H. F. miała wykonywać odwołująca – P. L. (2) nie był obserwatorem świadczenia pracy przez żonę, zaś informacje o wykonywanych przez nią czynnościach czerpał wyłącznie od niej. Świadek miał przy tym interes w potwierdzeniu świadczenia pracy przez żonę na rzecz zainteresowanej, w postaci uzyskania przez P. L. (1) prawa zasiłku chorobowego i przyczynienia się do utrzymania współtworzonej ze świadkiem rodziny.

Za niewiarygodne sąd uznał również zeznania P. L. (1), w zakresie w jakim odwołująca wskazywała na okoliczności związane z zawarciem umowy o pracę oraz wykonywania pracy na rzecz płatnika składek. Przedstawione okoliczności zawarcia umowy o pracę, tj. odpowiedź odwołującej na ogłoszenie o poszukiwaniu pracownika, zamieszczone na tablicy ogłoszeń przy przystanku autobusowym jest niespójne z późniejszymi zeznaniami odwołującej, która przyznała, że poznała H. F. wcześniej, poszukując księgowej dla męża. Sąd nie uwzględnił również zeznań odwołującej co do zakresu jej obowiązków – P. L. (1) opisała je w sposób bardzo ogólnikowy, sprawiało jej widoczną trudność określenie ilości wykonywanej w ciągu dnia pracy, liczby firm, dla których księgowość prowadziła H. F., liczby faktur nadsyłanych przez poszczególnych kontrahentów w ciągu miesiąca. Jednocześnie odwołująca wyraźnie starała się

ukryć fakt wcześniejszej współpracy zainteresowanej z P. L. (2) i potwierdziła ten fakt dopiero odpowiadając na pytanie pełnomocnika ZUS, co sugeruje, że znajomość ta nie pozostawała bez wpływu na fakt zawarcia spornej umowy o pracę.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie P. L. (1) było nieuzasadnione.

Kwestią sporną w niniejszym postępowaniu było ustalenie czy P. L. (1) od 1 listopada 2020 r. podlegała obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek H. F..

Sąd zważył, że zgodnie z art. 6 ust 1 pkt 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 423 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą systemową” obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami, z wyłączeniem prokuratorów. Nadto w myśl art. 13 pkt 1 ustawy obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, tj. pracownicy – od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku. Stosownie zaś do zawartej w art. 2 k.p. definicji – pracownikiem jest osoba zatrudniona na podstawie m.in. umowy o pracę. Użyty w powyższym przepisie zwrot „zatrudniona” oznacza istnienie między pracownikiem a pracodawcą szczególnej więzi prawnej o charakterze zobowiązaniowym, tj. stosunku pracy.

W świetle art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Jak stanowi art. 58 § 1 i § 2 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Nieważna jest czynność prawna sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.

Zgodnie z art. 83 § 1 i § 2 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. Pozorność oświadczenia woli nie ma wpływu na skuteczność odpłatnej czynności prawnej, dokonanej na podstawie pozornego oświadczenia, jeżeli wskutek tej czynności osoba trzecia nabywa prawo lub zostaje zwolniona od obowiązku, chyba że działała w złej wierze.

Sąd zważył, że decyzja organu rentowego w przedmiocie wyłączenia odwołującego z ubezpieczeń społecznych była prawidłowa i odpowiadała prawu. W tym miejscu należy wskazać, że regułą postępowania cywilnego jest to, że ciężar udowodnienia faktu - zgodnie z art. 6 k.c. – spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Przepis art. 232 k.p.c. wskazuje zatem, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przenosząc tą regułę na grunt niniejszej sprawy należy przyjąć, że jeśli strona odwołująca się od decyzji organu rentowego, w której organ na podstawie wyników przeprowadzonego postępowania kontrolnego dokonał ustaleń niekorzystnych dla odwołującego, zaprzecza twierdzeniom wyrażonym przez ten organ w zaskarżonej decyzji, to powinna w postępowaniu przed sądem nie tylko podważyć trafność poczynionych w ten sposób ustaleń, lecz także wskazać okoliczności i fakty znajdujące oparcie w materiale dowodowym, z których byłoby możliwe wyprowadzenie wniosków i twierdzeń zgodnych ze stanowiskiem strony odwołującej. Powyższe oznacza, że w sytuacji, kiedy P. L. (1) kwestionowała zaskarżoną decyzję co do ustalenia, że dokumentacja kadrowo-płacowa nie potwierdza faktycznego wykonywania pracy na rzecz pracodawcy i twierdziła, że organ rentowy nie dysponował żadnym dowodem na poparcie tezy, że jej zatrudnienie u H. F. nie powstało, to na niej spoczywał ciężar udowodnienia, że między nią a płatnikiem składek istniał stosunek pracy. Odwołująca nie

przedstawiła jednak przekonujących dowodów na powyższe – jak już wskazano, zeznania odwołującej oraz świadka P. L. (2) nie zasługiwały na uznanie ich za wiarygodne w zakresie, w jakim dotyczyły faktu wykonywania pracy na rzecz H. F. przez odwołującą. Zakres czynności, jakie w ramach stosunku pracy miała wykonywać P. L. (1) na rzecz zainteresowanej, został przedstawiony w sposób ogólnikowy, odwołująca z trudem określała ilość przedsiębiorstw, będących klientami H. F. czy ilość dziennie wykonywanej pracy, a w ocenie sądu, gdyby odwołująca faktycznie świadczyła pracę, byłaby w stanie określić wytyczne, jakim miała sprostać dokonując sprawdzenia i wprowadzenia do systemu księgowego dokumentacji, a także w sposób bardziej precyzyjny określić liczbę klientów biura oraz dziennie wprowadzanych faktur. Nadmienić również należy, że odwołująca miała wykonywać czynności w systemie księgowym nie mając utworzonego dla siebie w tym celu konta użytkownika i korzystając z loginu H. F., co dodatkowo budzi zastrzeżenia co do wiarygodności faktu wykonywania tych czynności.

Znamienne w ocenie sądu jest, że odwołująca oraz świadek starali się ukryć fakt wcześniejszej znajomości stron i współpracy P. L. (2) z H. F.. Powyższe uczyniło zeznania odwołującej i świadka niewiarygodnymi co do nawiązania zatrudnienia na skutek odpowiedzi na ogłoszenie wywieszane na tablicy ogłoszeń przy przystanku autobusowym oraz wskazywało na to, że wcześniejsza znajomość stron miała decydujące znaczenie dla zawarcia umowy o pracę.

Sąd nie uznał za wiarygodne również, aby wynagrodzenie zaoferowane odwołującej przez płatnika składek było adekwatne do obowiązków wynikających z zawartej umowy. Szczegółowa analiza zadań przedstawionych przez P. L. (1) w postaci uporządkowania chronologicznie dokumentacji, sprawdzenia zgodności kwot wskazanych na fakturach i wprowadzenie ich do systemu księgowego, to daje podstaw do tego, aby pracę, którą miała wykonywać odwołująca, wycenić na kwotę, jaką strony ustaliły w umowie o pracę. Do wykonywania tego rodzaju zadań nie były potrzebne ubezpieczonej szczególne kwalifikacje, nie przedstawiono zresztą dowodów, aby odwołująca je posiadała lub czy miała doświadczenie w tym zakresie.

W toku postępowania nie dowiedziono również, aby zatrudnienie odwołującej przez H. F. było uzasadnione gospodarczo. Z zestawienia przychodów i kosztów H. F. wynika, że po zatrudnieniu P. L. (1), zainteresowana zaczęła odnosić stratę z prowadzonej działalności – w listopadzie 2020 r. strata wyniosła 1403,59 zł, w grudniu 2020 r. – 692,88 zł. Od stycznia 2021 r. płatnik składek ponownie uzyskiwała zysk, jednak w kosztach działalności nie ewidencjonowano pełnej kwoty wynagrodzenia pracownika ze względu na to, że odwołująca w przeważającej części miesiąca pozostawała niezdolna do pracy.

Przedstawione okoliczności dają podstawy do stwierdzenia, że w rozumieniu art. 83 k.c. w zw. z art. 22 k.p. i naruszeniem zasad współzycia społecznego umowa została zawarta dla pozorów, a jej celem było uzyskanie świadczeń z FUS. Podleganie ubezpieczeniu społecznemu wynika z faktycznego wykonywania pracy i realizacji powierzonych obowiązków. W wyniku postępowania wyjaśniającego przeprowadzonego w toku sprawy ustalono, że wolą stron było jedynie uzyskanie korzyści finansowych przez odwołującą się w postaci uzyskania świadczeń z zasiłku chorobowego.

Zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą Sądu Najwyższego (uchwała Sądu Najwyższego z 27.04.2005 r., sygn. akt II UZP 2/05, wyrok Sądu Najwyższego z 1.08.2007 r., sygn. akt III UK 26/07, wyrok Sądu Najwyższego z 19.09.2007 r., sygn. akt III UK 30/07, wyrok Sądu Najwyższego z 19.05.2009 r., sygn. akt III UK 7/09) umowa o pracę w konkretnych okolicznościach może być uznana za nieważną. Podstawą jest naruszenie zasad współzycia społecznego, polegające na świadomym osiągnięciu korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu. Zakład Ubezpieczeń Społecznych może kwestionować wysokość wynagrodzenia i ważność samej umowy o pracę, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że umowa nosi znamiona pozorności i pozostaje w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego lub zmierza do obejścia prawa. Powyższe twierdzenia przyjęte na podstawie okoliczności ujawnionych w trakcie postępowania dają podstawę do uznania, iż umowa o pracę jest nieważna z mocy art. 58 § 2 w związku z art. 83 k.c. Tym samym należy uznać, że uzasadnione jest przyjęcie, iż doszło do naruszenia zasad współzycia społecznego, a zatrudnienie P. L. (1) u płatnika składek miało na celu wyłącznie uzyskanie korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu.

Wobec powyższego sąd nie znalazł żadnych podstaw faktycznych oraz prawnych, aby uznać, że P. L. (1) objęta jest obowiązkowo ubezpieczeniami społecznymi z tytułu zatrudnienia u płatnika składek H. F.. W związku z tym, sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.